

stere godt for noget Mindre om Dagen, vil der snart komme Arbeidere og tilhøde deres Arbejde for det mindre Beløb. Kan Arbeideren derimod ikke paa nogen Maade subsistere, uden at han endnu maa have en Mark til om Dagen, saa vil han faae den; der er ingen Tvivl om, at han vil faae den i Tidernes Løb. Der er uendeligt store Illusioner, som skjule sig under alle disse Paastande.

Et Argument, der er anført med Hensyn til Indkomstskatten, maa jeg dog endnu bestemt modsigte. Den ærede Finantsminister hentydede til de Erfaringer, som man havde gjort om denne Skat, hvor man allerede var bleven fortrolig med den. Han meente, at der var Meget ved den, der stod som Trussler, men som ikke var saa slemt, naar man kom i nærmere Berøring dermed. Han trak derved en Bævel paa os Kjøbenhavnere. Jeg hører til dem, der have haft den Vre i flere Aar at gjøre personligt Bekjendtskab med denne Skat, men min Dom om den stammer fra gammel Tid af. Jeg kan sige, at jeg ikke i min Aarets Kjender Nogen, der er bleven forsonet med Skatten, naar han ikke iforveien havde antaget, at det var et af de Goder, som vi nødvendigviis skulde have. Jeg troer overhovedet ikke, at Nogen ved nærmere Bekjendtskab med Skatten har følt sig forsonet med den. Jeg selv vilde være overmaade forlegen, hvis jeg maatte erkjende, at de af mig i en Række af Aar i saa Henseende nærede Anstuelser nu havde viist sig at være ubillige og urigtige, naar jeg overveier den overordentlige Behagelighed, som denne havde medført for mig, men denne Uleilighed er jeg fuldkomment sparet for; jeg har ikke, derom kan jeg forsikre den høitærede Finantsminister, haft nogensomhelst Grund til at modificere min Dom. Jeg hører til dem, der altid have haft den største Afsty for al Indblanding i deres private Forhold, der ikke komme Andre ved. Selv om jeg ernærer mig paa den redestigste Maade af Verden, vil jeg dog ikke gaae hen og give Andre Oplysninger, som jeg paa ingen Maade synes, at de kunne være berettigede til at forbre. Jeg har derfor ganske overladt det til mine Medborgere — Skattecommissairerne, eller hvem det iøvrigt kan være — at fastsætte min Indkomstskat. Jeg

føler mig saa uberørt i den Henseende, som jeg kan være, men jeg kan godt forestille mig, hvor ubehageligt det maa være for Andre at blive behandlede paa denne Maade; thi det er overordentligt vanskeligt, for ikke at sige uoversigeligt vanskeligt, at komme til nogensomhelst rigtig Burdering af en Mand's Indtægter, naar han ikke vil bruge Selvangivelse, og det er paa den anden Side, maa jeg tilstaae, et Gode, som jeg ikke for Meget vilde give Slip paa, at man kan unblade Selvangivelse. Naar jeg til Exempel seer paa Skatteansættelserne for mit eget Vedkommende, saa var jeg oprindeligt sat til en moderat og rimelig Skat, men det har Aar for Aar viist sig, hvor vanskeligt det har været for Ugningscommissionen at skjønne om mine Indtægter, thi, uagtet min Handel, min Næring og mit Agerbrug bestandig have befundet sig i den samme Tilstand, og uagtet jeg bestandigt har haft de samme Indtægter af dem, saa ere dog mine Indtægter uafbrudt blevene forøgede ved Skatteansættelserne, ganske jevnt det ene Aar efter det andet, og jeg er nu kommen op i en Klasse af Rigmænd, i hvilken jeg føler mig i højeste Grad generet. Min Besejdenhed bliver virkelig paa det Allerømsfindtigste faaret, idet jeg nu staaer imellem lutter Rigmænd, som vistnok ogsaa paa deres Side ere meget generede ved at komme til at staae lige med mig.

Nei, Indkomstskatten er en Skattemaade, som man vel skal vogte sig for at gjøre Brug af, naar man ikke har Kniven paa Struben. Det er jo dog kun det, som jeg til Skynde og Sidst har villet gjøre gjældende, ikke at man paa nogen Maade skulde nægte forøgede Skatter, ikke engang at man paa nogen Maade skulde nægte denne Skat, naar det først var beviist os, at den var nødvendig, og det er endeligt til Slutning det Gæste, som jeg vil bede fastholdt, og som jeg vil have udtalt gjentagende og gjentagende, for at have opfyldt min Pligt, at der ikke er nogen Grund til nu i dette Døbtid at indføre denne Skat. Det er Ubetimelighedshensynet, som jeg gjentagende og gjentagende maa gjøre gjældende, Ubetimelighedshensynet, idet der endnu ikke er tilveiebragt den Opgjørelse af vor hele Status, som jeg saa ofte har talt om, og hvorpaa det beroer, hvorledes Balance skal staffles